

België - Belgique
P.B. - P.P.
8500 Kortrijk
BC 20258

KONINKLIJKE EN MENSLIEVENDE VERENIGING DER
DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van BELGIË
VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENSLIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING
EN HET EREVOORZITTERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL

VADERLANDSE VERENIGING
Zonder winstgevend doel
Gesticht te Brussel op 3 december 1865 - Koninklijk Erkend op 2 juli 1883

INFOBLAD KORTRIJK

Afgiftekantoor: KORTRIJK CENTRUM

Verantwoordelijke uitgever:
Rasson Nadia - Steenstraat 103 -
8501 Heule

P 806019
PRS: 3048465

Nummer 84 – 2de kw 2018 (apr-mei-juni)

*Koninklijke en Menslievende
Vereniging der
Dragers van Eretekens en
Medailles van België*

Regionale Kortrijk

HET WOORD VAN DE VOORZITTER.

Toespraak voorzitter Promotiefest van 14 april 2018

Dames en heren, burgers, militairen, politie in graad en functie.

Ik verwelkom, de Nationale voorzitter dhr. Rudy Maes, de Schepen van Mobiliteit van de stad Kortrijk, Axel Weydts, de voorzitter van de Staatsgedecoreerden en de Verbroedering van de stad Kortrijk dhr. Germain Vanwietendaele en zijn echtgenote.

Je souhaite la bienvenue au grand chancelier, monsieur Jean-Marie Delmotte, aux membres du comité Nationale, aux différents présidents des associations patriotique, militaires et police, dans tous vos grades et qualités.

Ik verwelkom ook de vaandeldragers, alsook onze nieuwe leden die voor de eerste maal deelnemen aan dit promotiefest, dit is een gelegenheid om vriendschappen te onderhouden of op te starten, wat er ook gebeurt, de vriendschap moet de verbinding zijn én blijven onder ons. Alleen door vriendschapsbanden te onderhouden kunnen we vrede opbouwen, iets wat heel belangrijk is in de tijd waarin we leven.

Vriendschap en verdraagzaamheid is het enige antwoord op terrorisme en zoals de meesten onder jullie weten, hebben wij daar nog een hele weg af te leggen, maar laten wij proberen dit bij onszelf te doen en wanneer wij een luisterend oor hebben voor elkaar zetten we al een hele stap vooruit. Laat dit ons doel zijn in de toekomst, voor onszelf en voor de generatie die na ons komt.

In 2017 heeft de Regionale Kortrijk met 2 bestuursleden en het vaandel van de Regionale Kortrijk, met de toestemming van de Minister van Defensie deelgenomen aan de Parade van de CENOTAAF te Londen, wat voor de "Dragers van Eretkens en Medailles van België" een hele eer is. Dit is een erkenning door het Ministerie van Defensie voor onze vereniging. Ik denk dat de meesten onder jullie, behalve de aanwezige militairen, niet weten dat België het enige land ter wereld is, waarvan de militairen gewapend aan deze parade mogen deelnemen.

Enkele weken terug werden wij opnieuw uitgenodigd om deel te nemen aan deze parade en dit op 14 juli eerstkomend.

Naar aanleiding van de herdenking van het einde van WO I later dit jaar, heeft de Regionale Kortrijk besloten om op 12 juni een ééndaagse busreis naar Flanders Field voor haar leden te organiseren.

Het is de bedoeling om een bezoek te brengen aan plaatsen die een belangrijke rol hebben gespeeld tijdens WO I in de Westhoek.

Wij brengen een bezoek aan het museum Passendaele te Zonnebeke, het Tyne Cot Cemetery, waar 1 van onze bestuursleden een Engels graf heeft geadopteerd en waar wij een blijk van hulde brengen. Wij bezoeken Hill 60, het Cryer Farm waar de jongste gesneuvelde en bij naam gekende Engelse soldaat, amper 14 jaar oud begraven ligt en daar brengen onze 2 jongste bestuursleden een bloemenhulde, dan bezoeken we Essex Farm site John Mc Crae en indien we over voldoende tijd beschikken bezoeken we ook het Duits militair kerkhof te Langemark.

Na het avondmaal nemen we onder de Menenpoort deel aan de Last Post met een bloemneerlegging, met toestemming van de "Last Post Association".

De bloemen die we neerleggen zijn kransen gemaakt met Poppy's, waarvan de opbrengst gaat naar militairen die tijdens hun opdracht getroffen worden en medische begeleiding nodig hebben.

Deze reis werd samengesteld door onze "Commissaris Militairen" en de "Internationale Voorzitter van IMOS", ons getekend Internationaal Charter indachtig. Wie vorig jaar deelnam aan de Franse 2-daagse van IMOS weet dat het een interessante reis wordt.

Vier bestuursleden van de Regionale Kortrijk hebben op 3 verschillende Engelse kerkhoven een graf van een gesneuvelde soldaat, die dienst had in het leger van de geallieerden tijdens WO I, geadopteerd.

Op 1 november 2017 zijn we na de plechtigheid op de begraafplaats te Kortrijk, deze graven gaan opzoeken, zodat de bestuursleden - adoptanten - er onder de serene tonen van de "Last Post" bloemen konden neerleggen. Dit om zo hulde te brengen aan deze soldaten die stierven voor onze vrijheid.

Indien jullie dit alles willen volgen, ga dan naar onze website (www.kmvdembkortrijk.be) en bekijk de foto's, zodat jullie een idee hebben wat wij doen en wat wij vertegenwoordigen.

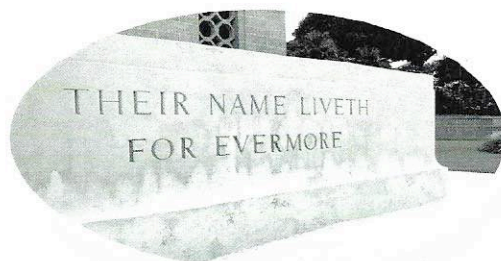
Ik wens jullie een aangename dag, draag jullie eretekens met fierheid,

**ZE GETUIGEN VAN MOED—WILSKRACHT—DAPPERHEID EN VAN ONWAN-
KELBARE TROUW AAN VORST EN VADERLAND.**

Leve de Koning, Leve België.

De voorzitter,

Nadia RASSON

KONINKLIJKE EN MENSLIEVENDE VERENIGING DER
**DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van
BELGIË**

VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENSLIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING
EN HET EREVOORZITERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL
VADERLANDSE VERENIGING

zonder winstgevend doel

Gesticht te Brussel op 3 december 1865 – Koninklijk Erkend op 2 juli 1893.

Erevoorzitter Provinciale West-Vlaanderen: Graaf Henri d'UDEKEM d'ACQZ
Voorzitter Regionale Kortrijk: Rasson Nadia Steenstraat 103 te 8501 HEULE.

☎ & 📠 : 056 35.63.35 – 📧: rasson.n@telenet.be

Uitnodiging Daguitstap
Thema : 1918 – 2018
De Ieperboog

Het zal dit jaar exact 100 jaar geleden zijn dat de wapens zwegen en de strijd gestaakt werd. Als vaderlandslievende vereniging kunnen we dit niet zomaar laten voorbijgaan. Daarom heeft het bestuur een daguitstap georganiseerd die ons een beetje meer inzicht brengt van hoe op het einde van de oorlog de stellingen rond Ieper eruitzagen. We zullen een dag doorbrengen op zowel de plaats waar zoveel dappere soldaten hun leven gegeven hebben voor onze vrijheid, als enkele van de begraafplaatsen bezoeken waar we hen de laatste eer kunnen bewijzen.

Datum : Dinsdag 12 juni 2018
Vertrek & verzamelplaats : 08.15 stipt – parking Pottelberg – Brico-Planet
Programma :

1. Ieper monument “Frezenberg”
2. Passendaele museum + geleid bezoek
3. Lunch restaurant Koklikoo Zonnebeke
4. Hill 60
5. Cryer Farm
6. Tyne Cot cemetery + bloemhulde
7. Ge (Duits) Mil begraafplaats Langemark
8. Essex farm site John Mc Crae
9. Avondmaal te Ieper restaurant “Captain Cook”
& bijwonen Last Post en krans neerlegging

Dit alles onder de begeleiding van een zeer ervaren gids !

Belangrijk, de deelname prijs : **€ 55**.

Gelieve jullie deelname te bevestigen vóór **22 mei 2018**

door terugsturen van onderstaand document en het bedrag over te schrijven op rekening nr : BE22 7509 0426 1747 van de KMVDEMB afd Kortrijk

Wees tijdig met uw inschrijving want de plaatsen op de bus zijn beperkt tot **50**.

De organisators

Thierry Plaitin Ivan Van der Auwera

De Voorzitter

Nadia Ranson

Inschrijvingsformulier :

Voornaam :

Naam:.....

Adres :.....

Tel nr :.....

Email :.....

Zal deelnemen aan de daguitstap van 12 juni 2018.

Met: personen.

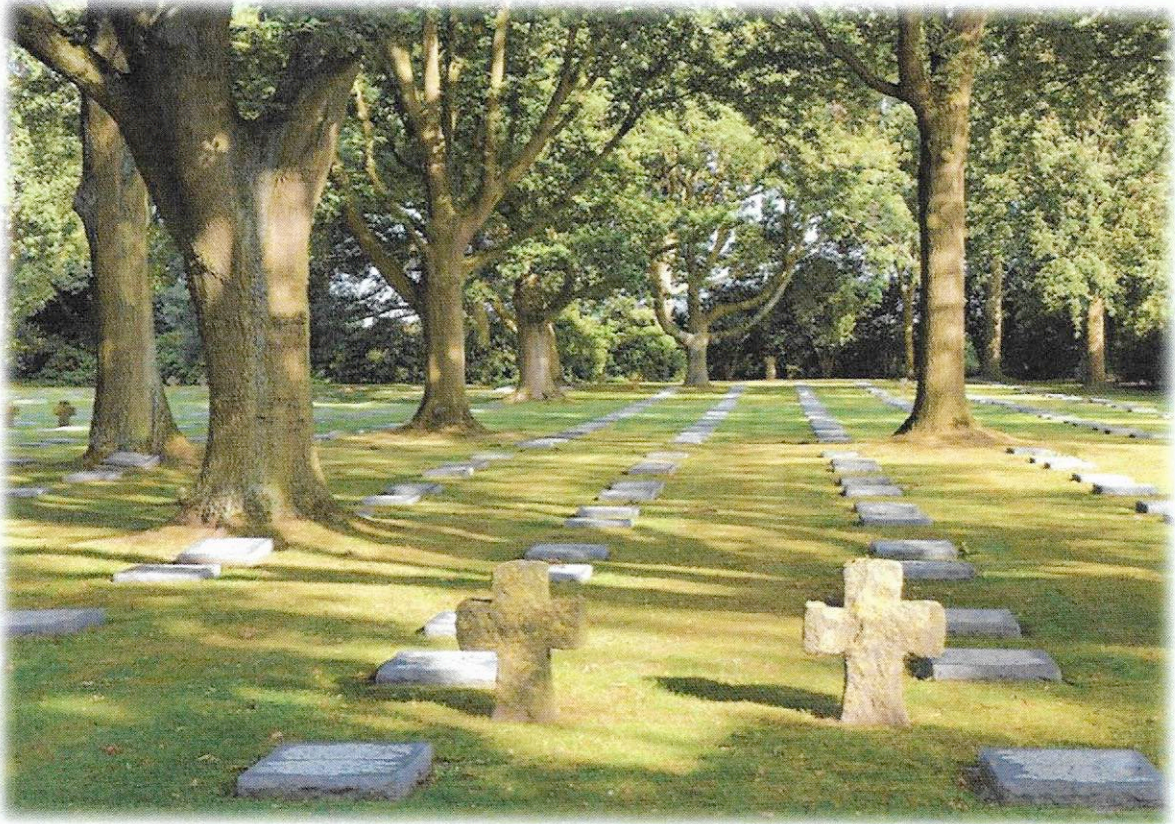
Dit formulier terug te sturen VÓÓR 22 mei 2018 naar :

Ivan Van der Auwera

Nachtegaalstraat 23

8511 Aalbeke

Of per email terugsturen naar : ivan.vanderauwera@skynet.be

Duitse begraafplaats Menen Wald in Menen

Oom oscarwinnaar maakte laatste vlucht vanuit Heule

100 jaar geleden werd vliegtuig van Peter Ustinov neergeschoten

Op 13 juli 2017 was het precies 100 jaar geleden dat de Duitse officier-verkenner Peter von Ustinov in de Eerste Wereldoorlog, eigenlijk door een misverstand, de dood vond. Samen met zijn broer Jona was hij toen ingekwartierd op het kasteel van Heule. Vier jaar later zou Jona zijn pasgeboren zoontje de naam geven van zijn gesneuvelde broer. Dat zoontje was niemand minder dan Sir Peter Ustinov, de later wereldberoemde oscarwinnaar.

Lothair Vanoverbeke (71) uit Moorsele, specialist in de oorlogsluchtvaart, ontdekte het verhaal ruim 15 jaar geleden bij opzoekingen in de Bundesarchive in Koblenz en schreef er toen een artikel over in het infoblad van *Flanders Aviation Society*.

De broers Ustinov namen bij het begin van de oorlog dienst in het Duitse leger, eerst bij de Grenadiers maar in 1916 verhuisden ze naar de vliegtroepen als waarnemer. Ze kwamen in dienst van de 'Fliegerabteilung Artillerie 250' en kwamen zo in april 1917 met die eenheid op het vliegveld van Heule-Watermolen terecht.

Hun naam klinkt Russisch en de familie was inderdaad van Russische afkomst. De Ustinovs behoorden er zelfs tot de landadel, maar wegens hun protestants geloof werden ze weggepest in het orthodoxe Rusland. Rond 1870 trokken ze naar het Duitse Württemberg, toen een koninkrijk. Daar wisten ze hun naam officieel te veranderen in 'von Ustinov' en de Duitse nationaliteit te verkrijgen.

Vliegveld

De Duitsers hadden rond Kortrijk verscheidene vliegvelden aangelegd, zo ook in Heule-Watermolen langs de Heulebeek. Grosso modo strekte het zich uit over de huidige wijken Waterhoek, Blauwpoort en Tinekeswijk aan weerszijden van de Bozestraat. Vlakbij lag de boerderij van Charles-Louis Baelde (later Pollet en in 1973 gesloopt voor de woonwijk Waterhoek), waardoor men in de volksmond sprak van 'Baeldens vliegveld'. Het vliegveld werd begin februari 1917 in gebruik genomen. Het werd een van de belangrijkste Duitse vliegvelden in West-Vlaanderen en herbergde meerdere luchtmachteenheden.

Gewone soldaten waren bij burgers ingekwartierd, piloten en officieren in Heule-centrum in het kasteel van de familie Goethals (later gemeentehuis) dat de naam 'Kasino' kreeg ... Als luitenant waren Jona en Peter von Ustinov officier en verbleven dus op het kasteel. Beide waren bekend als joviale kerels. Jona (25) was muzikant en speelde geregeld piano in het 'Kasino'. Ze leidden er een relatief aangenaam leventje, tot die ongeluksvrijdag de 13de in juli 1917.

Ondanks witte linten

Er bestond toen tussen de vijandelijke partijen een afspraak waarbij men elkaar op de hoogte hield over boven vijandelijk gebied verloren piloten. Een vliegtuig wierp dan die gegevens in berichtenkokers af boven een vliegveld van de tegenstrever. Die vliegtuigen waren herkenbaar door lange witte linten aan de vleugels. Op 13 juli zou Peter von Ustinov zo'n vlucht maken, met als piloot Georg Fick. Het zou fataal aflopen. Beoven Hollebeke bij Ieper werd hun vliegtuig neergehaald. Lothair Vanoverbeke: *"Kenden de Britse kanonnières de betekenis van de witte linten niet, hadden ze ze niet opgemerkt door de zon of stoorden ze zich niet aan de afspraken? In elk geval hebben de Engelsen verontschuldiging gestuurd..."*

Peter stierf vier dagen voor zijn 22ste verjaardag.

Toen het tragische nieuws de Heulse basis bereikte, probeerde Peter's broer Jona meteen de plaats van het gebeuren op te zoeken. Peter werd aangetroffen liggend op zijn rug op een vleugel van het vliegtuig. Hij leek haast ongedeerd... Ook piloot Fick verloor het leven. Ze werden begraven op het Duits kerkhof in de Mellestraat in Heule. Dat kerkhof werd in 1957-58 overgebracht naar de Duitse begraafplaats Menen Wald in Menen waar hun grafsteen nu nog te vinden is. De naam van Peter von Ustinov is wel verkeerdelijk gespeld als 'Peter von Ustinor'.

Links Peter von Ustinov die in 1917 sneuvelde, rechts broer Jona

Acteur Peter Ustinov

Na de oorlog werkte Jona von Ustinov voor een Duits nieuwsagentschap in Amsterdam. In 1920 trouwde hij met een Russisch-Franse kunstenares en zij vestigden zich in Londen. Eerst werkte hij er op de persdienst van de Duitse ambassade. Hij kwam er in de jaren dertig in conflict met het nieuwe Duitse regime. Hij verloor zijn job, werd Brits staatsburger en liet zo snel mogelijk de Duitse 'von' (weer) uit zijn naam schrappen. Tijdens WO II werd hij spion bij de Britse inlichtingendienst. Uiteraard had hij intussen zijn Duitse medailles die hij in WO I gekregen had, vernietigd...

Zoon Peter Ustinov maakte al snel naam en faam als acteur. Hij werd onder meer bekend in de rol van keizer Nero in de film *Quo Vadis* (1951). Voor zijn rol in *Spartacus* en *Topkapi* sleepte hij een Oscar in de wacht. Hij is ook bekend voor zijn vertolking van detective Hercule Poirot. Hij was veeltalig en sprak zelfs een beetje Nederlands. In 1960 verhuisde hij om fiscale redenen naar Zwitserland waar hij in 2004 overleed. In zijn biografie 'Dear Me' uit 1977 schrijft Ustinov over het wedervaren van zijn vader en oom in de Eerste Wereldoorlog in West-Vlaanderen. Het is niet geweten of hij ooit het graf van zijn oom heeft bezocht.

Uit Sympathie

**UIT SYMPATHIE
VOOR DE DRAGERS VAN
ERETEKENS EN MADAILLES
VAN BELGIË
REGIONALE KORTRIJK**

VANWEGE ANONYMUS

KONINKLIJKE EN MENSLIEVENDE VERENIGING DER
**DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van
BELGIË**

VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENSLIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING
EN HET EREVOORZITTERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL
VADERLANDSE VERENIGING

zonder winstgevend doel

Gesticht te Brussel op 3 december 1865 – Koninklijk Erkend op 2 juli 1883.

Erevoorzitter Provinciale West-Vlaanderen: Graaf Henri d'UDEKEM d'ACQZ
Voorzitter Regionale Kortrijk: Nadia RASSON Steenstraat 103 te 8501 HEULE.

☎ & 📠 : 056/35.63.35 – ✉ : rasson.n@telenet.be

Beste lezers,

vanaf september 2017 kunnen we niet achterwege blijven op het gebied van de moderne technologie en willen we eveneens gebruik maken van de digitale weg om u steeds op de hoogte te houden van allerhande informatie.

Ook de Regionale Kortrijk beschikt nu over een website : <http://www.kmvdembkortrijk.be> waar volgende punten aan bod komen, nml.:

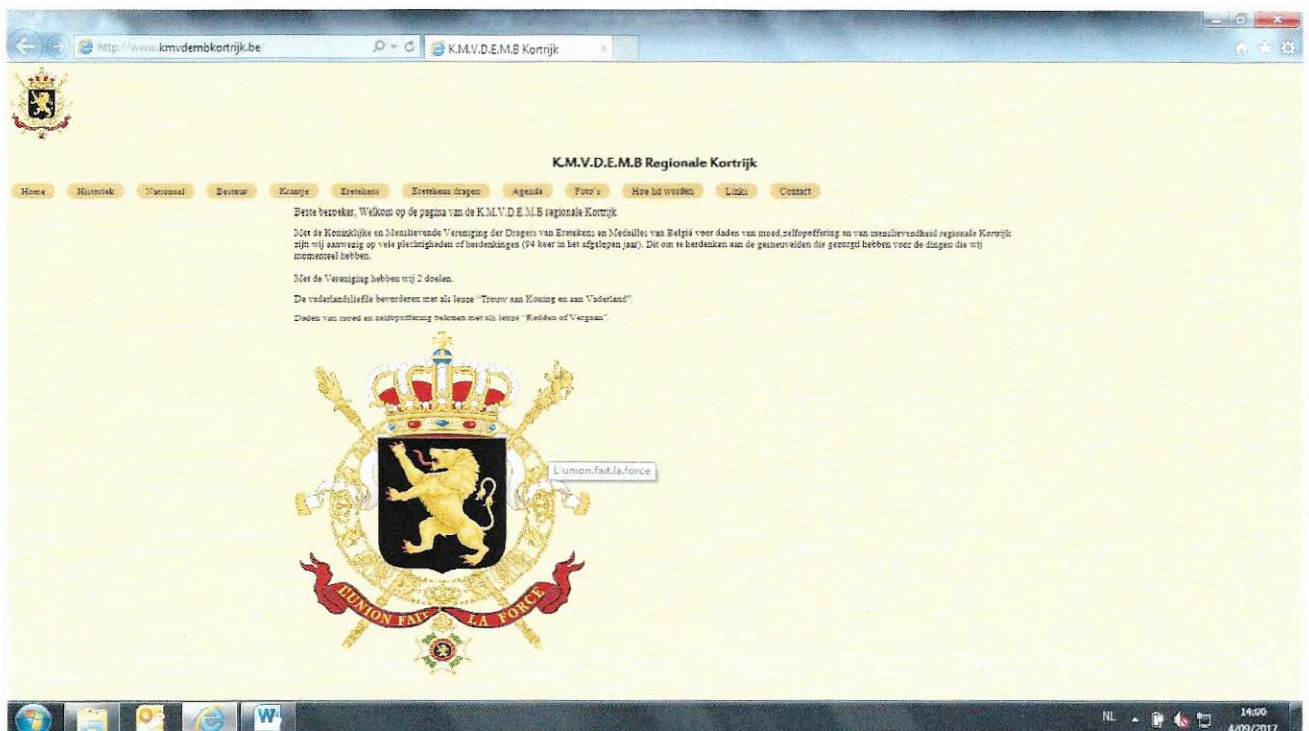
Home – Historiek – Nationaal – Bestuur – Krantje – Eretekens – Eretekens dragen – Agenda – Foto's – Hoe lid worden – Links – Contact

Indien je iemand van de Regionale Kortrijk wenst te contacteren, één enkel e-mail adres met name@kmvdembkortrijk.be

Voorbeeld :

wens je een vraag te stellen aan de Voorzitter ? e-mail naar : nadia@kmvdembkortrijk.be

of een vraag aan de Kanselier ? e-mail naar : kurt@kmvdembkortrijk.be

KONINKLIJKE EN MENSIEVENDE VERENIGING DER
**DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van
BELGIË**

VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENSIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING
EN HET EREVOORZITTERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL
VADERLANDSE VERENIGING

zonder winstgevend doel

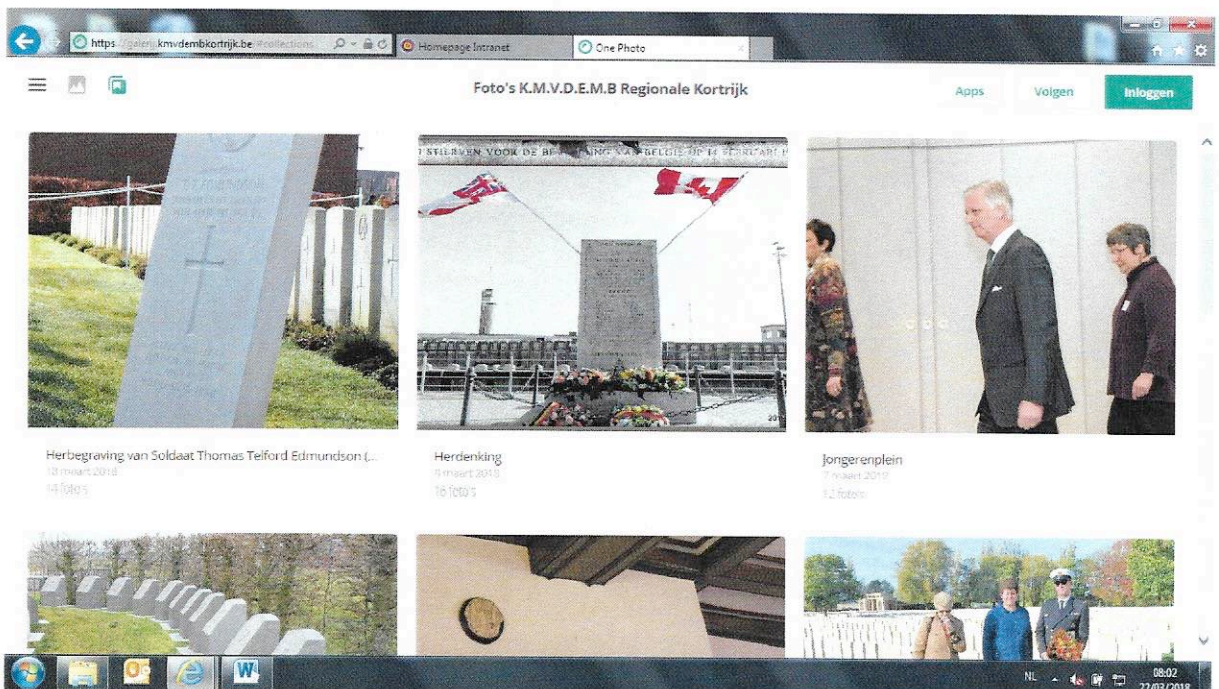
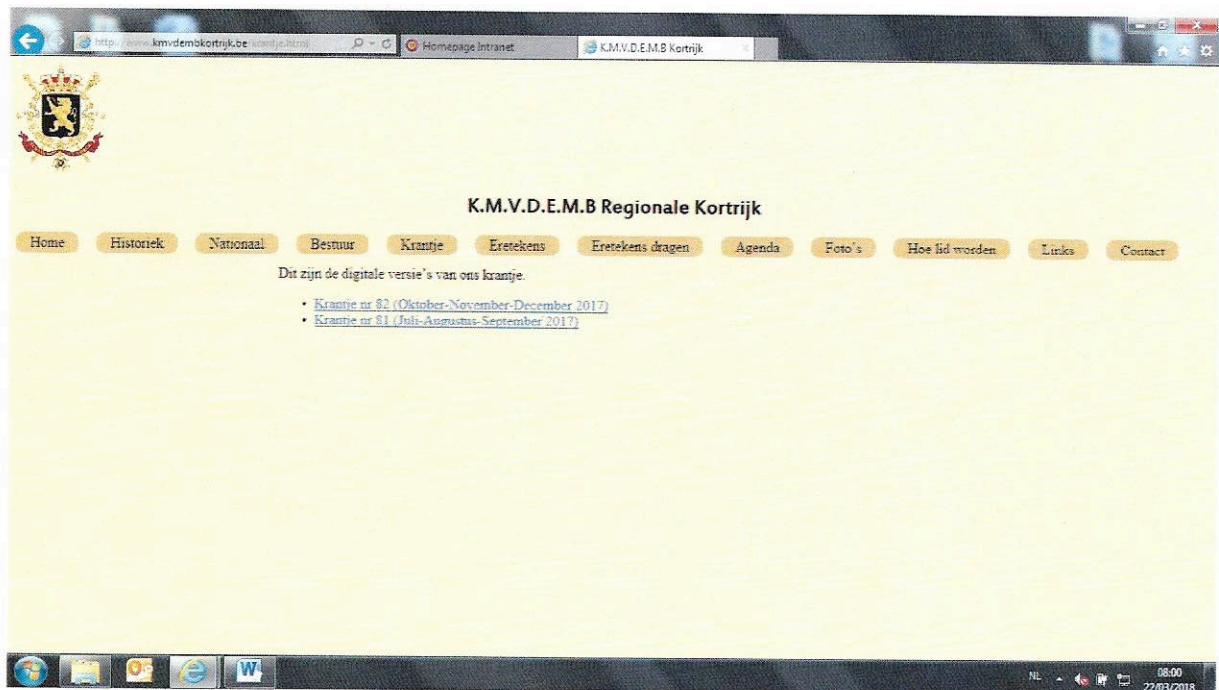
Gesticht te Brussel op 3 december 1865 – Koninklijk Erkend op 2 juli 1883.

Erevoorzitter Provinciale West-Vlaanderen: Graaf Henri d'UDEKEM d'ACQZ
Voorzitter Regionale Kortrijk: Nadia RASSON Steenstraat 103 te 8501 HEULE.

☎ & 📠 : 056/35.63.35 – ✉: rasson.n@telenet.be

De digitale versies van het Krantje in kleur (pdf.bestand) en zelfs foto's van plechtigheden en manifestaties waar enkele bestuursleden van de Regionale Kortrijk aanwezig was, zijn terug te vinden op onze website: www.kmvdemb.kortrijk.be

The Paths to Freedom

HET PLAN 'OPERATION OVERLORD'

Groot-Brittannië, dat eind 1939 troepen naar Europa stuurt om de Blitzkrieg van Nazi-Duitsland te stoppen, wordt begin 1940 teruggedrongen tot op de stranden van Duinkerken in Frankrijk. De Britten moeten zich overhaast over Het Kanaal terugtrekken. Admiral Sir Bertram Ramsey weet daarbij het onmogelijke waar te maken: hij stelt een vloot samen, aangevuld met Britse kustvaarders en zelfs met plezierjachten, om de Britse troepen bij Duinkerken van het strand te redden ('Operation Dynamo'). Hitler wil daarna Engeland op de knieën dwingen door Londen en het zuiden van Engeland continu te bombarderen. De Britse vastberadenheid breekt echter niet en met durf en inzet wint de RAF uiteindelijk in het najaar van 1940 de 'Battle of Britain'. Vervolgens bereidt Groot-Brittannië in alle stilte een invasie voor. Als de Verenigde Staten zich op 8 december 1941 aansluiten na het Japanse bombardement op Pearl Harbor, neemt de slagkracht van de alliantie tegen Nazi-Duitsland enorm toe.

Op 19 augustus 1942 doet Groot-Brittannië een poging om met 1.100 Britten en 5.000 Canadezen de haven van Dieppe in Frankrijk te veroveren ('Operation Jubilee'). Het loopt uit op een fiasco. Al het materiaal gaat bij de operatie verloren en 4.100 soldaten sneuvelen, raken gewond of worden gevangengenomen. Eén ding leert de 'Dieppe Raid' echter: de havens langs de Noord-Atlantische kust worden zwaar verdedigd door de Nazi's. Daarmee is de basis gelegd om Normandië te kiezen als invasiegebied.

Het besluit tot de invasie

Op 22 juni 1941 laat Hitler zijn troepen de Sovjet-Unie binnenvallen. De Blitzkrieg-tactiek van 'Unternehmen Barbarossa' is dankzij de droge zomermaanden een succes. Eind december staan ze voor Leningrad en Smolensk, vlak voor Moskou. Maar dan valt de winter in en volgt een natte, modderige lente. Russische troepen weten de Nazi's steeds verder terug te dringen. Om Nazi-Duitsland op de knieën te dwingen, dringt Jozef Stalin bij President Franklin D. Roosevelt (USA) en Prime Minister Winston Churchill (GB) aan op een tweede front. In maart 1943 besluiten de Geallieerde machthebbers tot een invasie aan het Westfront.

De keuze valt op Normandië. Het is niet de kortste weg, maar het schiereiland biedt een prachtige mogelijkheid om de haven van Cherbourg te isoleren en te veroveren. Een haven is immers belangrijk om de fronttroepen van materieel, munitie en voedsel te kunnen voorzien. Het slagen van de invasie is namelijk cruciaal. Mislukt de invasie, dan kan de oorlog in een jarenlange impasse raken. Churchill vreest bovendien, dat de Sovjet-Unie de Nazi-troepen zal bedwingen en Duitsland zal veroveren, met de kans dat het communisme zich verbreidt in Europa. Dat wil hij ten koste van alles voorkomen en hij dringt daarom aan op snelheid.

Om Hitler en zijn bevelhebbers te misleiden wordt allereerst onder de naam 'Operation Fortitude' rond Dover een fictief invasieleger geformeerd. Er verrijzen barakken en tentenkampen en de Britse filmindustrie wordt ingezet om rubberen opblaasbare trucks en voertuigen te maken. General George S. Patton, uit de gratie geraakt door zijn eigenwijsheid en harde optreden tegen een getraumatiseerde soldaat in Italië, wordt tot zijn frustratie aangewezen als bevelhebber van deze 'spookdivisie'. De misleiding lijkt, want Hitler concentreert zijn belangrijkste tankdivisies rond Calais.

De voorbereidingen

Voor de invasie uitgevoerd kan worden, moeten echter veel problemen opgelost worden. Er moeten landingsboten komen, die ver het strand op kunnen varen. Een kleine rederij in New Orleans, USA komt met de oplossing: een houten, bijna rechthoekige bak versterkt met stalen platen en met weinig diepgang. De boot krijgt de naam LCVP (Landing Craft Vehicle and Personnel), maar wordt door soldaten al snel Higgins-boot genoemd, naar de ontwerper Andrew Higgins. Voor tanks en andere grote voertuigen wordt de LCM (Landing Craft Mechanized) ontworpen. Bovendien moet een hele vloot geproduceerd worden om troepen, voertuigen en LCVP's over Het Kanaal te zetten.

Als British Intelligence tot de ontdekking komt, dat de Atlantikwall sinds eind 1943 wordt uitgebreid met mijnenvelden en obstakels op de stranden, besluiten de Britten om ook hiervoor oplossingen te zoeken. Major-General Sir Percy C.S. Hobart, zwager van Field Marshal Montgomery, vindt die oplossingen. De meest bekende zijn de 'Crab'- en 'Flail'-tanks, die mijnenvelden kunnen opruimen, en de Duplex Drive-tanks, die op zee gelost kunnen worden om op eigen kracht naar de kust te varen.

Ook moet er een oplossing gevonden worden voor de aanvoer van troepen, materieel, munitie en voedsel voor de fronttroepen in de eerste weken, voordat de haven van Cherbourg is veroverd. De oplossing komt van civiel ingenieur Hugh I. Hughes en Major Allan Harry Beckett: de kunstmatige Mulberry havens, die voor de kust van Vierville-sur-Mer en Arromanches gebouwd zullen worden. Zeven maanden kost 't om alle onderdelen van de havens te produceren.

Het plan van de invasie

Intussen bereiden plannenmakers de invasie voor. Het eerste plan is om drie divisies aan land te zetten, die in een tweede golf gevolgd worden door versterkingen van twee divisies. De flanken van het invasiegebied moeten veiliggesteld worden door luchtlandingstroepen, zodat de invasiemacht niet in de flanken belaagd kan worden. Dat zijn namelijk de zwakste punten van een leger.

Al snel wordt echter tot een grotere aanpak besloten, waarbij het invasiegebied in vijf landingsstranden wordt verdeeld, waar zes divisies in de eerste golf landen:

1. Sword Beach voor de 3rd British Infantry Division;
2. Juno Beach voor de 3rd Canadian Infantry Division;
3. Gold Beach voor de 50th 'Northumbrian' Infantry Division;
4. Omaha Beach voor de 1st en 29th US Infantry Divisions;
5. Utah Beach voor de 4th US Infantry Division.

Voorafgaand aan de invasie moeten luchtlandingstroepen in de nacht de flanken veiligstellen:

6. op de oostflank de 6th British Airborne Division, die het gebied ten oosten van de rivier de Orne moet bezetten;
7. op de westflank de 82nd en 101st US Airborne Divisions, die het gebied ten westen van de rivier de Vire moeten bezetten.

Drie dagen na D-day, zoals de dag van de invasie wordt genoemd, krijgen de troepen versterking van vier divisies, negen dagen na D-day gevolgd door elf divisies. Daarmee wordt 'Operation Overlord' de grootste invasieoperatie in de militaire geschiedenis, zelfs tot op heden.

De oostflank van de invasie

Major John Howard moet met D Company 2nd Battalion van Oxford and Bucks en een Platoon Engineers van 249th Field Company de bruggen over het Canal de Caen à la Mer (Pegasus Bridge) en de rivier de Orne intact veroveren, als verbinding tussen de landingstroepen op Sword Beach en de 6th British Airborne Division. De Batteries de Merville, die Sword Beach bedreigen, moeten door 9th Para Battalion uitgeschakeld worden, terwijl 1st Canadian Para Battalion de bruggen over de rivier de Dives bij Varaville en Robehomme moet vernietigen om Duitse versterkingen uit de regio van Lisieux en Calais tegen te houden. Ook de bruggen bij Bures-sur-Dives en Troarn moeten vernietigd worden, wat de taak wordt van 8th Para Battalion. De 7th, 12th en 13th Para Battalions moeten ten slotte het dorp Ranville veroveren en een bruggenhoofd tussen de rivieren de Orne en de Dives realiseren.

De westflank van de invasie

De 82nd Airborne Division krijgt als eerste en belangrijkste taak de verovering en bezetting van Ste. Mère-Eglise en het veiligstellen van de damwegen bij Chef-du-Pont en La Fière, zodat de 4th Infantry Division van Utah Beach landinwaarts kan trekken. Bovendien moeten ze de bruggen over de rivier de Douves bij Beuzeville-la-Bastille en Pont-l'Abbé vernietigen om Duitse versterkingen uit de omgeving van St. Lô tegen te houden.

De 101st Airborne Division moet om dezelfde reden de verkeersbruggen en spoorbrug over de rivier de Douves bij Carentan vernietigen. Bovendien moeten ze de damwegen bij Pouppeville en Ste. Marie-du-Mont veiligstellen en de sluis in de rivier de Taute veroveren om de controle te hebben over het waterpeil in het lage land achter de kust en rond de rivieren in het bruggenhoofd. Tot slot moet de 101st A/B zo snel mogelijk Carentan veroveren, dat een belangrijk wegen- en spoorwegknooppunt is tussen Caen, St. Lô en Cherbourg.

Sword Beach

De 3rd British Infantry Division moet zo snel mogelijk aansluiting vinden met de 6th British Airborne Division en hun bruggenhoofd helpen versterken. Vanuit dit bruggenhoofd aan de oostkant van de rivier de Orne en Ouistreham moeten ze op D-day de stad Caen aan de noord- en oostkant binnenvallen en veroveren. Vanaf Caen is het land namelijk vlak, waardoor een snelle opmars landinwaarts mogelijk is.

Juno Beach

De 3rd Canadian Infantry Division moet een bruggenhoofd achter Juno Beach realiseren, optrekken naar de noordwestkant van Caen en de stad binnenvallen.

Gold Beach

De 50th 'Northumbrian' Infantry Division moet vanuit het bruggenhoofd achter Gold Beach op D-day de stad Bayeux veroveren en vervolgens optrekken naar de westkant van Caen om de tangbeweging rond de stad compleet te maken. Het British Royal Hampshire Regiment moet Arromanches veroveren, zodat zo snel mogelijk met de aanleg van de kunstmatige haven Mulberry B begonnen kan worden.

De Britse en Canadese troepen hebben bovendien tot taak om de Duitse tankdivisies, die rond Caen liggen, af te leiden en bezig te houden om de Amerikaanse divisies de vrije hand te geven op het schiereiland Cotentin.

Omaha Beach

De 1st Infantry Division moet samen met de 29th Infantry Division een bruggenhoofd achter Omaha Beach realiseren en optrekken naar St. Lô in een poging om zo snel mogelijk het schiereiland Cotentin te isoleren, zodat Duitse versterkingen uit Bretagne en het midden van Frankrijk worden tegengehouden. De 1st Infantry Division moet daarbij aansluiting maken met de 50th British 'Northumbrian' Infantry Division, die op Gold Beach is geland, terwijl de 29th Infantry Division aansluiting moet maken met de 101st Airborne Division bij Isigny-sur-Mer en Carentan.

Pointe-du-Hoc

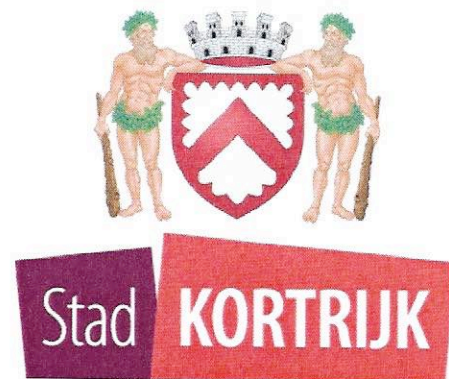
2nd US Ranger Battalion krijgt de opdracht om het bunkercomplex op Pointe-du-Hoc, dat de landingstroepen op Omaha Beach bedreigt, uit te schakelen op D-day. Omdat het een gedurfde en gevaarlijke missie is, staat 5th US Ranger Battalion als reserve klaar. Zijn ze in eerste instantie niet op Pointe-du-Hoc nodig, dan moeten ze Pointe-de-la-Perçée veroveren en vervolgens de 2nd US Rangers op Pointe-du-Hoc versterken.

Utah Beach

De 4th Infantry Division moet, nadat ze aansluiting hebben gemaakt met de 101st Airborne Division, vanuit het bruggenhoofd achter Utah Beach zo snel mogelijk optrekken naar Cherbourg en de haven intact veroveren.

Tegenvallers

Wat de Amerikanen niet weten, is dat nog geen twee maanden voor de invasie extra Duitse troepen zijn gearriveerd in het gebied achter Omaha en Utah Beach. Zo is de 91. Luftlande Division in het gebied rond Ste. Mère-Eglise gelegerd en heeft het 6. Fallschirmjäger Regiment stellingen ingenomen rond Carentan. Maar de grootste tegenvaller is ongetwijfeld, dat de goedgetrainde 352. Infanterie Division van St. Lô naar de kust bij Omaha Beach is verhuisd.

Officiële plechtigheden

Zaterdag 21 juli 2018 – Nationale Feestdag

Te Deum om 11Hr00 in de St.-Maartenskerk te Kortrijk
Verzameling in de Rijselstraat om 10Hr30
Receptie in de Gravin Beatrijszaal van het Stadhuis

Zondag 07 oktober 2018 – Herdenking bevrijding Stad

Herdenking van de bevrijding van de stad Kortrijk om 11Hr15
Verzameling in de Rijselstraat om 09Hr45, vertrek naar de Broeltorens en zo naar de Sint-Maartenskerk.
Optocht monument Grote Markt om 11Hr00
Receptie in de Gravin Beatrijszaal van het Stadhuis

Donderdag 01 november 2018 – Allerheiligen

Herdenking van de overledenen op St.-Jansbegraafplaats te Kortrijk
Bijeenkomst aan de ingang van het kerkhof om 09Hr45

Zondag 11 november 2018 – Wapenstilstand

1. Bijeenkomst aan den *Hert* (New-Foundland) in de Gentsesteeweg om 10Hr00
2. Wapenstilstand Eerste Wereldoorlog – Feest van de Vrede
Verzameling in de Rijselsestraat om 10Hr30
Te Deum om 11Hr00 in de Onze-Lieve-Vrouwe Kerk
Receptie in de Gravin Beatrijszaal van het Stadhuis

Donderdag 15 november 2018 – Koningsdag

Te Deum om 11Hr00 in de St.-Maartenskerk te Kortrijk
Verzameling aan de St.-Maartenskerk
Receptie in de Gravin Beatrijszaal van het Stadhuis

Herdenking NATO-monument te Fréthun (Frankrijk) op zaterdag 08 september 2018

Volgens de organisatoren van deze plechtigheid, Dhr Philippe Lyoen (Nationaal Voorzitter van het Franse Cercle National des Anciens Militaires Stationnés en Allemagne) en Dhr Willy Breton (Nationaal Voorzitter van de Association Européenne des Corps et Organismes Publics de Sécurité et Défense) heeft de oprichting van dit monument als doel :

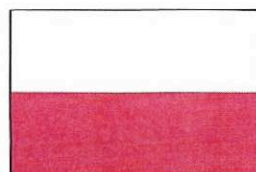
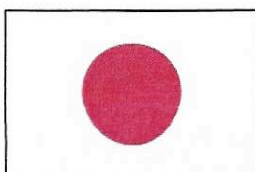
hulde te brengen aan slachtoffers van de NAVO opdrachten in het kader van de Europese opbouw en respectvolle internationale betrekkingen.

Volgende herdenking van het NATO-monument heeft plaats op zaterdag 08 september 2018 te Fréthun in Frankrijk.

De gastlanden zijn *Japan, Noorwegen, Polen* en het *Verenigd Koninkrijk*.

Informatie vindt u terug op de website : www.nato-memorial.eu

De Grootte Oorlog

X X .

De Duitschers in Limburg.

De misdaden van Canne en Wonck.

De toestand werd steeds bedenkelijker. De slag bij Halen hield de Duitschers eenigen tijd op, maar kon natuurlijk niet van een beslissenden invloed zijn, want de vijand zou met een grootere macht terug keeren.

In de eerste dagen werd er aan de Gethe slechts maar wat over en weer gevuid.

Doch de legers van von Kluck en von Bulow, die de Maas overgetrokken waren bij Lixhe en ten Zuiden van Luik, en ook bij Ampsin en Hoei, golfden reeds over alle wegen links van den stroom. De 500.000 soldaten waren daar, van in Limburg tot in Namen, en dreigden ons klein, afgemat, hulpbehoevend legertje te omsingelen.

Hun troepen overstroonden de provincie Limburg, en hoe ze er zich gedroegen zal den lezer blijken uit een verslag over het gebeurde te Tongeren. Wij laten dit hier volgen :

“18 Augustus 1914!... Een Dinsdag. Warm, overwarm. Te Tongeren zaten we midden in de Duitschers.

Van 's morgens vroeg was 't weer een onophoudende doortocht van hun troepen.

Het krioelde van soldaten, die woeliger schenen dan de vorigen. Vooral onderscheidde zich het 72e infanterieregiment van Brandenburg, dat in den namiddag, rond vier ure, aangekomen was uit de richting van Visé, waar het zoo onmenscheijk huis hield en van waar het onzeggeijk veel gestolen waren, wijn en likeuren meegevoerd had.

Men schatte het getal soldaten, dat te Tongeren moest overnachten, op minstens 10.000, ook was er bijna geen huis, hoe klein, of er waren Pruisen ingekwartierd.

Waar zij gehuisvest waren, werden zij goed ontvangen en ze kregen van de inwoners al wat ze verlangden.

De bevolking bleef bijzonder kalm. Overigens, 't was haar bevolen, en zij wist dat de gijzelaars door de Duitschers geëischt, verantwoordelijk waren voor al wat zou gebeuren.

Met de soldaten was 't ongelukkiglijk zoo niet gesteld.

Onbewoonde huizen werden onmiddellijk door hen bezet en iedereen herinnert zich nog hoe zij, reeds woest en dronken, rond half-zes, 's avonds, in de Statielaan, van het eene huis tot het andere, over de balkons sprongen, als vrouwen vermomd!

De menschen die deze “zotternijen” aanschouwden, vonden er plezier in, en ze vermoedden niet tot wat zatte soldaten in staat zijn; nochtans een onzer vrienden maakte ons attent op deze uitbundigheden, en, daar hij in de nabijheid woonde, was hij vol angst voor den nacht.

Hij had geen ongelijk.

In alle geval, men gevoelde dat er iets ongemeens op touw gezet werd.

En daar hadden we het! 't Was acht uur 's avonds. Aan al de hoeken der stad gelijktijdig knalden schoten... en, op minder tijd dan men noodig heeft om te beschrijven, werd het een algemeene beschieting; duizenden kogels vlogen langs alle kanten, tegen de huizen, door de vensters, tegen de steenen, tegen de elektrische draden, en, te midden van het oorverdoovend geschreeuw der vluchtende inwoners en het getier der Deutsche soldaten, ratelenden regelmatig het geknetter der machinegeweren.

De geveinsde oorzaak?

“Zivilen hatten geschossen.”

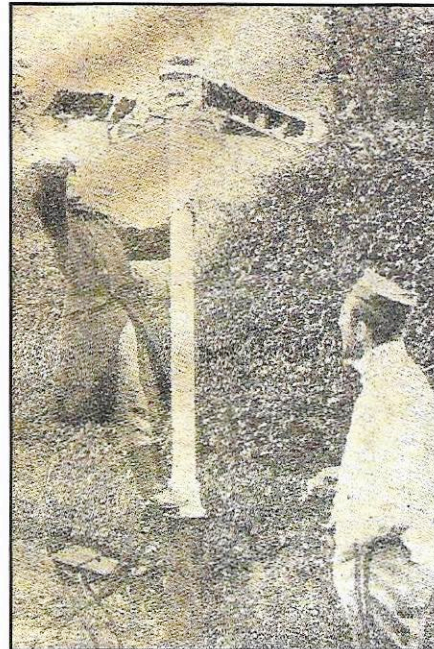
Gevolg: “Die Stadt werd abgebrannt!”

Die woestaards beschuldigden dus onze medeburgers op hunne troepen geschoten en bommen van uit den toren te hebben geworpen...

Onnoodig te zeggen dat zulks niet waar was en dat geen enkel burger er ooit aan gedacht zou hebben... op zoo'n leger te schieten ! Hadden de burgers zich op de Duitschers willen wreken, zij hadden zulks gemakkelijk kunnen doen op Donderdag, 6 Augustus, toen een Duitsch ruiter, dragonder Otto Wilfarth, die zijn paard te Freeren had moeten afmaken, naar Tongeren vluchtte om zich gevangen te geven...

Niet alleen wilde men hem niet gevangen nemen, maar zelfs werd hij vroolijk door de kinderen onthaald, die hem den weg naar 't stadhuis wezen...

“Zivilen haben geschossen !”

Overschildering der wegwijzers.

Wanneer men hun vroeg : "Van waar heeft men geschoten?", dan kreeg men geen antwoord ofwel duidden zij huizen aan die onbewoond waren, zooals dat in de Statielaan, waar de soldaten in vrouwenkleeren gedanst hadden en dat het eerst in brand gestoken werd, ofwel het huis van een tachtigjarige zieke dame, welke door haar oude meid verzorgd werd, en die beiden, zoo in eens, "francstireurs" waren geworden.

Gedurende de beschieting werden twaalf Tongenaren doodgeschoten; een tiental Duitschers hadden er het leven gelaten, want de soldaten in de duisternis, hadden op elkander gevuld...

De beschieting was gedaan. Eenige oogenblikken bleef alles stil... Eeensklaps hoorde men het geroffel der trom en een feldwebel kondigt aan: "Zivilen haben geschossen... Die Stadt werd abgebrannt. Die Einwohner müssen die Stadt so fort verlassen durch die Hauptstrassen. Heraus die Leute!" (Burgers hebben geschoten. De stad wordt afgebrand. De inwoners moeten onmiddellijk de stad verlaten door de hoofdstraten. Er uit, lieden!).

Iedereen werd gedwongen zijn huis te verlaten, maar de voordeuren en de blinden moesten open blijven; alle verdiepingen goed verlicht.

En langs de groote wegen was 't een droevige stoet van kermende vrouwen, schreiende kinderen, afgematte grijsaards en uitgeputte zieken. In de Statielaan op den Maastrichter steenweg moesten zij, de handen omhoog, voor de brandende huizen en onder gedurige doodsbedreigingen blijven staan, om dan door geweerslagen voortgedreven te worden, weer te blijven staan en weer verder, totdat zij eindelijk in naburige dorpen, bij onbekenden, een schuilplaats konden vinden.

Aan de Moorepoort, werden de mannen van hun vrouwen en kinderen afgezonderd, in een hoek, voor een muur, op twee rijen, ten getale van zeventig geplaatst en langdurig met den dood bedreigd... totdat het teken der verlossing kwam!

Het tafereel van dezen droevigen stoet van vluchtelingen, zwervend over alle wegen, terwijl in de verte, achter hen, midden den donkeren navht, een roode gloed zich boven het brandend Tongeren verhief, is niet te vergeten.

Zestien huizen werden op 18 Augustus, door 't vuur vernield, en de andere, waarvan de uitstallingen stuk geslagen waren, leeggeplunderd. Binnen, alles verwoest, bevuild en moedwillig bedorven!

Aangehaalde feiten bewijzen, klaar als de dag, dat alles hier met voorbedachten rade gebeurde.

Eerst en vooral, die gelijktijdige schoten aan al de hoeken der stad. : het sein.

De algemeene beschieting: de schrikaanjaging en de moorderij.

Het weggagen der bevolking : verwijdering der getuigen.

En het openhouden der deuren en blinden, de verlichting der huizen : wat moest men meer verlangen om gemakkelijker te plunderen?...

Waarom de stad niet gansch vernield werd, is nog een raadsel; doch wij zijn van meening dat zulks grooten-

deels te danken is aan den toenmaligen stadskommandant, luitenant Henke, die, sinds eenige dagen in de stad, de inzichten der vredelievende bevolking had leeren kennen.

Zeker heeft hij belet wat hij kon, en toen hij de verzekering had, dat al de Duitsche soldaten, gedurende de beschieting gevallen waren onder Duitsche kogels, welke men bij de lijkschouwing terug vond, spaarde hij geen moeite om deze stad verder te redden.

Hierna de vertaling van een brief, dien kolonel von Bergmann aan het gemeentebestuur van Tongeren zond :

Armee-Oberkommando.

Armee.

Abt. III. N° 140

Leuven, 21 Augustus 1914.

Aan den heer Burgemeester van Ongereren.

Het is er kennis van het opperkommando gekomen, dat soldaten uit verscheidenen troepenafdeelingen in Tongeren diefstallen gepleegd en ruiten ingeslagen hebben.

Het rechterlijk onderzoek is bevolen; de uitslag ervan zal u bekend gemaakt worden.

Het opperkommando drukt u zijn innig leedwezen over deze strafbare feiten uit en verzoekt u dit ongelijks aan de benadeelde personen mede te deelen.

(get.) : von Bergmann,
Oberst

Die brief is teekenend. En verzonden uit Leuven, dat weldra nog gansch andere toonelen zou moeten verduren!

Ook elders werden misdaden gepleegd, waarover we eenige woorden zeggen moeten, alvorens we van Limburg afscheid nemen.

Dienzelfden 11en Augustus trokken veel Duitsche troepen van Lixhe langs de Belgisch-Hollandsche grens. De bewoners van het dorp Canne, dat tegen de grens ligt, vlak bij Maastricht, hadden er al gedurende drie dagen veel zien door marcheeren. Er was hier nog niets voorgevallen dat onrust inboezemen kon, maar men wist toch wat er bij Visé gebeurd was, en men verleende er uit schrik alles wat de Duitschers vroegen.

Er bevonden zich veel vluchtelingen uit de vallei der Geer, weggetrokken om dicht bij Nederland te zijn.

De heer Derriks, advocaat en bestendig afgevaardigde van Limburg, was met zijn vrouw, zes kinderen en een dienstbode uit Roclenge gekomen en logeerde bij zijn vriend, Felix Poswich, burgemeester van Canne.

't Was half-elf toen er een troep ruiters in het dorp verscheen. Voetvolk met wagens volgde. Eensklaps klonk achter uit den optocht een fluitsignaal en dan een schot. Dadelijk knetterde een fusillade los en de kogels boorden door muren en ramen, zoodat het een wonder mag heeten dat niemand der bewoners gewond of gedood werd.

Een groot deel der bevolking vluchtte over de grens, waarvan zij maar eenige schreden verwijderd was.

De burgemeester was op dien stond voor zijn woning en zocht voor het vuur een schuilplaats achter een kapel,

dan achter een huis, waar hij met verscheidene dorpsge-nooten plat ten gronde lag. Weldra gingen zij ook op Hol-landsch grondgebied over.

Maar intusschen had een vreeslijk drama in zijn huis plaats. De heer Derriks was dus daar, maar zou den vol-genden dag met zijn gezin naar Maastricht trekken. De gang stond reeds vol koffers en valiezen.

Toen de fusillade klonk, haalde men de kinderen, die reeds te bed lagen, naar beneden.

Soldaten belden, sloegen op de deur, en na eenig aarzelen gingen M. Derriks, met zijn zoontje van vier op den arm, mevrouw Poswick, met haar dochtertje aan de hand, en de dienstbode open doen.

Daar stonden eenige Duitschers met den revolver in de vuist.

Gij moogt alles nemen wat ge wilt, maar laat ons naar Holland gaan! smeekte de vrouw van den burgemees-ter.

De soldaten antwoordden, dat er niet meer geschoten zou worden, en gingen heen.

Maar vijftien tot twintig ruwe kerels drongen nu binnen. Een der eerste vuurde op mevrouw Poswick, die nog altijd haar meisje aan de hand hield. De dame viel zonder een kreet te uiten op een der koffers. De kogel had haar in het voorhoofd getroffen, boven het rechteroog en een deel van den schedel verbrijzeld. De ongelukkige was dadelijk dood.

De heer Derriks kreeg een bajonetsteek in de borst; hij gaf nog zijn knaapje aan de dienstbode over en viel neer. Hij lag met de beenen op de keldertrap en leefde nog anderhalf uur. Zijn vrouw was met de kinderen in den kelder gevlucht. De soldaten trokken na eenige tijd af. Zij hadden nog getracht het huis in brand te steken.

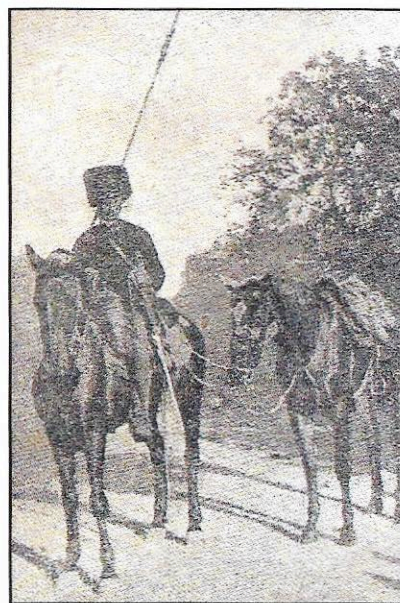
De burgemeester M. Poswick, was weer terugge-keerd. Hij trad zijne woning binnen en zag eerst het lijk zijner vrouw, dan dit van zijn vriend Derriks.

Deze dubbele misdaad werd zonder de minste uitda-ging vanwege de bevolking, door soldaten van het 48e regiment Saskische infanterie gepleegd.

Den 18en Augustus ook bonden Deutsche uhlanen, die door de Limburgsche gemeente Wonck trokken, twee mannen, Désiré Roebroeck (een Hollander) en Jan Part-hoens, alsmede een jongen van 15 jaar, Jan Noël Gillis, aan hun paarden. Deze burgers waren aan het werk op hun veld. Ze moesten nu mee en het ging dikwijls op een snel-len draf. Volgden ze niet vlug genoeg, dan staken de rui-ters hen met lansen. Het gelaat vol bloed en zweet, zag men de ongelukkigen te Lixhe aankomen. De uhlanen beschuldigden hen dat ze francs-tireurs waren. De onge-lukkigen verdedigden zich, maar niets hielp. Ze werden eerst mishandeld en dan gefusilleerd. De wreedaards be-groeven hun slachtoffers in een tuin. Een maand later haalde men de lijken op. Door de op hen gepleegde misda-den was het gelaat van ieder dezer martelaren zoo mis-vormd dat ze geheel onkennelijk waren. De vermoorden werden op het kerkhof van Wonck ter ruste gelegd.

Zulke wreedheden gebeurden in Limburg, door de troepen die nu naar midden-België trokken. Op dien 18en

Augustus zouden zij opnieuw den weerstand van het klein Belgisch leger ondervinden.

Duitsch paard door Belgischen gids gevangen genomen.

Wordt vervolgd